

РОБЪРТ ШЕКЛИ

КЛОПКА ЗА ХОРА

Превод от английски: Виолета Чушкова, 1983

chitanka.info

1

Беше денят на Поземленото надбягване — ден на хвалебствени надежди и необлекчена мъка, който даваше най-точна представа за нещастния двадесет и първи век. Стив Бакстър се бе опитал да стигне, както другите състезатели, рано до стартовата линия, но не бе изчислил точно необходимото му за това време. Сега той беше изпаднал в беда. Значката му на участник му бе помогнала да се промъкне безпрепятствено през външната екзотълпа. Човек обаче не можеше да разчита нито на значка, нито на мускулите си, за да преодолее твърдото ядро от човешки тела, което изграждаше ендотълпата.

Бакстър прецени, че вътрешната маса имаше плътност 8,7 — съвсем близка до пандемичното ниво. Точката на избухване можеше да бъде постигната всеки момент, макар че организаторите току-що бяха впръснали успокоителни средства във въздуха над ендотълпата. Ако имаше достатъчно време, можеше да я заобиколи, но Бакстър разполагаше само с шест минути до започването на надбягването.

Въпреки риска той си запробива път направо през ендотълпата. На лицето му стоеше безизразна усмивка — абсолютно необходима за човек, който си има работа с високоплътна човешка маса. Той вече съзираше стартовата линия — издигнат подиум в Глийб Парк в Джързи Сити. Другите участници в надбягването бяха вече там. Още двадесет ярда^[1], помисли си Стив, дано само тези гадове не хукнат да бягат.

Дълбоко в центъра на тълпата той все още трябваше да преодолее основното ядро на тази сбирщина. То се състоеше от едри мъжаги с отпуснати челюсти и блуждаещи погледи — слепнали хистерофилицы, казано на езика на пандеомиолозите. Натъпкани като сардини, действащи като един организъм, от тези хора можеше да се очаква само сляпа съпротива и безразсъден гняв към всеки, който се опита да проникне сред тях.

Стив се поколеба за миг. Мъжете от ядрото на тази по-опасна от митическите водни биволи на античността сган се взираха с разширени ноздри в него, а тежките им крака риеха яростно.

Без дори за секунда да се замисли, Бакстър се гмурна сред тях. По гърба и раменете му се посипаха удари и той чу вледеняващото „ърр“ на подлудялата ендосбирщина. Безформени тела го смазваха, задушаваша го, неумолимо го притискаха все по-силно и по-силно.

След малко, за щастие, организаторите пуснаха Мазък. Тази древна и загадъчна музика, която повече от век бе укротявала и най-необузданите разярени тълпи, и сега извърши чудо. Ендосбирщината бе доведена от децибелите до временна неподвижност и Стив Бакстър успя да се добере с нокти до стартовата линия.

Главният съдия вече бе започнал да чете Правилника. Всеки участник в надбягването, както и повечето от зрителите, знаеше този документ наизуст. Въпреки това законът повеляваше преди надбягването да бъдат оповестени условията му.

— „Господа — зачете съдията, — събрани сте тук, за да вземете участие в едно надбягване за придобиване на владение върху обществени земи. Вие, петдесет щастливци, бяхте избрани от петдесет милиона записали се кандидати само от района Южен Уестчестър чрез всенародна лотария. Надбягването ще протече от тази точка до регистрационната линия при Управлението на Държавния поземлен фонд на Таймс Скуеър в Ню Йорк. Измерено по права линия, разстоянието е точно 5,7 сухопътни мили^[2].

На вас, участници, се разрешава маршрут по ваш избор — можете да пътувате по повърхността, над или под земята. Единственото условие е да финиширате лично, тъй като заместници не се допускат. Първите десет финалисти...

Сред тълпата настъпи гробно мълчание.

... ще получат по един акър^[3] свободна от ипотеки земя заедно с къща и селскостопански инвентар. За всеки финалист, както и за близките му, ще бъде осигурен от правителството безплатен превоз до имението му. Този гореспоменат акър, който не подлежи на отчуждаване, му се дава да го притежава и владее, свободно и безпрепятствено, за вечни времена, докато слънцето свети и водата тече, от него и наследниците му до трето коляно.“ Тълпата въздъхна, като чу това. Нито един от присъстващите никога не бе виждал един

цял, освободен от ипотеки акър земя, камо ли да бе мечтал да го притежава. Един акър земя, принадлежащ изцяло на теб и семейството ти, един акър, който не трябва да делиш с никого — това надминаваше и най-дръзките мечти.

— Да се вземе също под внимание — продължи съдията, — че правителството не поема никаква отговорност за смъртни случаи, възникнали по време на състезанието. Длъжен съм да заявя, че средната смъртност при Поземлените надбягвания е около 68,9%. Всеки състезател, който желае, може да се оттегли сега, без това да има никакви последствия.

Съдията изчака и за миг Стив Бакстър си помисли да захвърли цялата тази самоубийствена работа. Разбира се, той и Адел, и децата, и леля Фло, и чичо Джордж можеха да продължат да съжителствуват някак си в уютния им едностаен апартамент в жилищния комплекс за хора със средни доходи в мемориала „Фред Алън“ в Ларчмънт. В края на краищата той не беше човек на действието, нито пък як главорез или кавгаджия с грубовати юмруци. Той бе, и то добър консултант по деформации на системите. Беше също така човек с кротък нрав, жилави мускули и силен задух. Защо за бога трябваше да се хвърли в опасностите на мрачния Ню Йорк, най-известния от градовете-джунгла?

— По-добре ще е да се откажеш, Стив — като тайнствено ехо на мислите му се обади един глас.

Бакстър се обърна и видя Едуард Фрайхоф Сейнт Джон — богатия си и противен съсед от Ларчмънт. Високият и елегантен Сейнт Джон, жилав като камшик още от времето, когато се подвизаваше по кортовете за педълбол, Сейнт Джон с неговата сладникава мрачна хубост, чиито присвити очи така често се устремяваха към красотата на русокосата Адел.

— Ти никога няма да успееш, Стиви, рожбо — каза Сейнт Джон.

— Възможно е — отвърна Бакстър спокойно. — А ти предполагам ще успееш, така ли?

Сейнт Джон намигна и многозначително се почука с показалец по челото. От седмици той намекваше за някаква специална информация, която купил от продажен контролор по Поземленото надбягване. Тази информация щяла да увеличи значително шансовете

му да прекоси района на Манхатън — най-пренаселения и най-опасния градски масив в света.

— Стой настрана, Стиви, рожбо — каза Сейнт Джон с особения си стържещ глас. — Стой настрана и аз ще те възнаградя добре за това. Бива ли, сладурче?

Бакстър поклати глава. Той не се смяташе за храбрец, но по-скоро би умрял, отколкото да приеме милост от Сейнт Джон. Така или иначе нещо трябваше да се промени. Според допълнението на Закона за насищане на семейните жилища, прието миналия месец, Стив се задължаваше да настани в жилището си още трима свои братовчеди ергени и една овдовяла леля, чийто едностаен подсутеренен апартамент се отчуждаваше за строителството на новия тунел „Олбъни-Монреал“.

Независимо от противошоковите инжекции — десет души в една стая бе наистина твърде много. Той просто трябваше да спечели парче земя!

— Ще участвувам — каза спокойно Бакстър.

— Добре, мухльо — каза Сейнт Джон и зловещото му лице се навъси. — Но да не кажеш, че не съм те предупредил.

Главният съдия извика:

— Господа, по местата си!

Състезателите се смълчаха. Те застанаха на стартовата линия с премрежени очи и стиснати устни.

— Готови!

Сто крака напрегнаха мускули, когато петдесетте решени мъже се наведоха напред.

— Тръгни!

И надбягването започна!

Трясъкът на свръхзвукови самолети временно парализира тълпите наоколо. Състезателите се промъкнаха през неподвижните им редици и преминаха тичешком над и около дългите колони от паркирали автомобили. Редицата им се разгърна ветрилообразно и те поеха главно на изток, по посока на река Хъдсън и зловещия на вид град, който лежеше на отсрещния ѝ бряг, полускрит под черния си плащ от неизгорели въглеродороди.

Единствен Стив Бакстър не потегли на изток.

Само той от състезателите тръгна с бързи движения на север, към моста Джордж Уошингтън и Беър Маунтин Сити. Устните му бяха стиснати плътно и той се движеше като сомнамбул.

В далечния Ларчмънт Адел Бакстър наблюдаваше надбягването по телевизията. Неволно тя ахна. Осемгодишният ѝ син Томи извика:

— Мамо, мамо, той отива на север към моста! Но този месец мостът е затворен. Той не може да мине по него.

— Не се тревожи, мили — каза Адел. — Баща ти знае какво прави.

Тя говореше с увереност, каквато не чувствуваше. И щом фигурата на съпруга ѝ се загуби из навалицата, тя потъна в очакване и молитви. Дали наистина Стив знаеше какво прави? Или напрежението го бе объркало?

[1] 1 ярд — равен на 0,91 м. — Б.пр. ↑

[2] Сухопътна миля — равна на 1609,31 м. — Б.пр. ↑

[3] Акър — равен на 4046 кв.м. — Б.пр. ↑

2

Семената на нещастieto бяха посети през двадесетия век, а ужасната реколта бе пожъната сто години по-късно. След безброй хилядолетия на бавно увеличаване населението на света изведнъж експлодира, удвои се, а после се и учетвори. С овладяването на заболяванията и осигуряването на изхранването смъртността продължи да спада, а раждаемостта да се увеличава. Попаднало в кошмарна геометрична прогресия, човечеството набъбваше като бързо растящи метастази.

Четиримата конници от Апокалипсиса, тези древни полицаи, не бяха повече в състояние да поддържат реда. Епидемиите и гладът бяха прогонени, а войната бе твърде голям лукс за тази епоха. Оставаше само смъртта, макар и твърде намалела бледа сянка на миналото си.

Науката с разточителна безразсъдност продължаваше да работи неразумно за осигуряването на по-дълъг живот за повече хора.

И *хората* продължаваха да настъпват, неспирно се увеличаваха, препълваха земята, замърсяваха въздуха и тровеха водата, ядяха преработените си водорасли между филийки хляб, омесен от рибено брашно, и напразно смътно очакваха някоя катастрофа да разреши плътните им редици.

Количествените увеличения на земното население доведоха до качествени изменения в човешкия опит. В една по-невинна епоха приключението и опасността бяха качества на затътената пустош: непристъпните планини, голите пустини и влажните джунгли. Но към началото на двадесет и първия век повечето от тези места вече се използваха в резултат на растящото търсене на жизнено пространство. Приключението и опасността сега се ширеха в чудовищните неуправляеми градове.

В големите градове човек можеше да намери съвременния еквивалент на дивашките племена, страшните зверове и ужасните болести. Една експедиция из Ню Йорк или Чикаго изискваше повече находчивост, издръжливост и изобретателност, отколкото онези

безгрижни викториански увеселителни излети до Еверест или до изворите на Нил.

В тази тенджера под налягане, наречена свят, земята бе най-скъпоценният от предметите за потребление. Правителството я парцелираше и отпускаше посредством областните лотарии, които завършваха с Поземлени надбягвания. Тези състезания се организираха по подобие на надбягванията, провеждани през 1890-та година при подялбата на територията на Оклахома и земята на черокезите.

Смяташе се, че Поземлените надбягвания и като проява на спортсменство, и като зрелища са справедливи и интересни. Милиони хора наблюдаваха надбягванията и успокояващият ефект на чуждата възбуда върху масите бе надлежно отбелязан и одобрен. Само по себе си това бе достатъчно оправдание за провеждането на надбягванията.

Освен това високата смъртност между участниците се смяташе за още едно тяхно достойнство. Абсолютните й стойности не бяха от най-високите, но един пренаселен свят бе благодарен и на най-малкото облекчение.

Надбягването продължаваше вече трети час. Стив Бакстър включи малкото си транзисторно радио и се заслуша в последния бюлетин. Той чу, че първата група състезатели е вече пристигнала при тунел „Холандия“ и там е била върната от бронирани полицейски коли. Други състезатели, изхитрили се да тръгнат по околен път, вече приближаваха подстъпите към моста Веразано. Фрайхоф Сейнт Джон, съвсем сам, размахвайки значката на заместник-кмет, бе получил разрешение да премине барикадите на тунел „Линкълн“.

Сега вече бе дошло времето за големия удар на Стив Бакстър. С ледено лице и спокойна решителност той навлезе в покрития с позорна слава Фрий Порт на Хобокън.

3

Брегът на Хобокън тънеше в полумрак. Недалече от него в широк полукръг стояха на дрейф със стъкмени платна бързоходните корабчета на хобокънската контрабандна флотилия, всяко едно с блестящия герб на бреговата охрана. Товарът бе вече закрепен по палубите на някои от тях — кашони с цигари от Северна Каролина, уиски от Кентъки, портокали от Флорида, фойерверки от Калифорния и оръжие от Тексас. Всеки сандък носеше официалния щемпъл „КОНТРАБАНДА — ДАНЪК ПЛАТЕН“. Защото в този нещастен век поставеното на тясно правителство бе принудено да облага с данъци дори незаконни предприятия и така да им дава лъжезаконен статут.

Като издебна внимателно момента, Бакстър стъпи на борда на едно бързоходно корабче, контрабандиращо марихуана, и се сви на палубата между ухаещите бали. Корабчето бе готово за предстоящото отплаване. Ако само би могъл да се скрие по време на краткия преход през реката...

— Ха! Я виж, по дяволите, какво сме си имали тука!

Един пиян втори механик, задал се случайно от бака, изненада Бакстър. В отговор на виковете му останалите членове на екипажа се скупчиха на палубата. Те бяха шайка закоравели плячкаджии, които всяваха страх с наглите си кръвожадни набези. Те бяха от същата пасмина безбожници, оплячкосали Уихокън преди няколко години, подпалили Форт Лий и нападнали изневиделица и ограбили всичко по пътя си чак до градските порти на Енгълуд. Стив Бакстър знаеше, че не може да очаква милост от тях.

Въпреки това със завидно хладнокръвие той каза:

— Господа, ако нямате нищо против, нужен ми е превоз през Хъдсън.

Капитанът на корабчето, огромен метис с набраздено от белези лице и яки мускули, се запревива от смях.

— Иска превоз от нас? Иска ние прекараме през река? — запита той на подчертан хобокънски диалект. — Мисли ние ферибот от

улица „Кристъфър“, ха?

— В никакъв случай не мисля така, господине. Но се надявах.

— Твоите надежди плаче за гробище!

Екипажът избухна в смях при тази духовита забележка.

— Аз ще си платя за превоза — каза Стив със спокойно достойнство.

— *Плаща*, да? — задави се от смях капитанът. — Ай-ай, ние понякога продава превози — без спирка до средата на реката и оттам право на дъно.

Екипажът удвои смеха си.

— Щом така ми е писано, така да бъде — каза Стив Бакстър. — Ще ви помоля само да ми разрешите да напиша на една пощенска картичка няколко думи до жена ми и децата.

— Жена и дечица? — попита капитанът. — Защо не казал? Имал и аз сам мои преди време, докато лош човек не погубил мои хора.

— Съжалявам за това — каза Стив и бе очевидно искрен.

— Ай-ай! — Суровото изражение на капитана поомекна. — Спомня си как често ги викал и малките джудженца подскача около мен. Да, било цветя и рози всичко, докато не отишло по дяволите.

— Вие сигурно сте били много щастливи — каза Стив. Той трудно разбираше говора на капитана.

— Да, бил — каза тъжно капитанът.

Един кривокрак нисък палубен моряк се втурна напред.

— Хей, капитане, що не го пречукаме тоя и не офейкаме, преди да сме плесенявали тук?

— На кой даваш заповеди ти, маймуно, мръсна свинска мутро? — изрева капитанът. — Ей богу, плесеняваме тук, докато аз кажа! А тогоз да пречукаме — не! Аз направи едно добро за мои джудженца, да пукна, ако не направи! — И като се обърна към Бакстър, той каза: — Ние прекараме тебе, момче, прекараме през река без нищо.

И така Стив Бакстър случайно бе докоснал един сладко-горчив спомен в паметта на капитана и от това бе спечелил отлагане на присъдата си. Контрабандистите на марихуана се отдалечиха от брега, потеглиха и скоро бързоходното корабче пореше бледите сиво-зелени вълни на Хъдсън.

Но присъдата на Стив Бакстър не бе отложена за дълго. Към средата на реката, малко след като навлязоха във федерални води,

мощен прожектор разкъса мрака на нощта и един досаден глас им заповяда да спрат кораба. Лош късмет бе насочил корабчето право срещу един разрушител от патрула по Хъдсън.

— Да ги вземат мътните! — побесня капитанът. — Данъци и смърт — това само знаят. Ама сега сърба наша попара. На картечниците, сладурчета!

Екипажът бързо свали брезентовите калъфи от петдесеткалибрениите картечници, а двата дизелови двигателя на корабчето забучаха предизвикателно. С криволичения и хитрувания корабчето на контрабандистите се устреми с пълна скорост към убежището на нюйоркския бряг. Разрушителят като по-бърз го изпревари, а и картечниците не можеха да се мерят с четириинчовите оръдия. Директни попадения разбиха релинга на малкото корабче, избухнаха в голямата каюта, раздробиха предните подпори на гротмарса и разкъсаха долните платна на бизена от десния борд на корабчето.

Да се предадат или да умрат — това като че ли бяха единствените две възможности. Но капитанът, вещ в предсказването на времето, подуши въздуха.

— Дръжте се, сладури! — изкрещя той. — Идва западнякът.

Снарядите ги засипаха. След малко от запад заприижда огромна непрогледна облачна маса от смог и покри всичко с мастилениите си пипала. Очуканото корабче се измъкна от мястото на битката, а членовете на екипажа му, като припряно нахлузваха противогазовите си маски, отправиха благодарности към тлеещите сметища на Сикокъс. Както отбеляза капитанът, това бе зъл вятър, който не носи нищо добро.

Половин час по-късно те пристигнаха на кея на 79-та улица. Капитанът прегърна топло Стив и му пожела добра сполука. И Стив Бакстър продължи своето пътешествие.

Широката река Хъдсън бе вече зад гърба му. Напред го очакваха тридесетина квартала в търговската част на града и по-малко от десетина в центъра. Според последния радиобюлетин той имаше значителна преднина пред другите състезатели, дори пред Фрайхоф Сейнт Джон, който все още не бе се измъкнал от лабиринта при изхода на тунела „Линкълн“ в Ню Йорк. Общо взето, Бакстър напредваше с добро темпо.

Оптимизмът на Стив обаче беше прибързан. Не беше толкова лесно да се завоюва Ню Йорк. Той не знаеше, че тепърва му предстояха най-опасните епизоди от пътешествието му.

4

След като поспа няколко часа в багажника на една изоставена кола, Стив продължи на юг към авеню „Уест Енд“. След малко започна да се разсъмва — вълшебен час, в който на никоя пресечка в града не можеха да се видят повече от няколкостотин ранобудници. Високо нагоре стърчаха назъбените кули на Манхатън, а над тях гроздовете на телевизионните антени бяха изтъкали приказен гоблен на фона на сиво-кафявото и охрата на небето. Под въздействието на тази гледка Бакстър си представи как ли бе изглеждал Ню Йорк преди сто години в благодатните безгрижни дни преди взрива на населението.

Изведнъж той бе изтръгнат от тези си размишления. Изникнала изневиделица, група въоръжени мъже неочаквано му прегради пътя. Те носеха маски, широкополи черни шапки и бяха препасани с патронташи. Представляваха едновременно зловеща и живописна гледка.

Единият от тях, очевидно главатарят, излезе напред. Той бе застаряващ мъж с олисяла глава и тежки черни мустаци, с грубовати черти и зачервени клепачи.

— Чужденецо — каза той, — я си покажи паспорта!

— Струва ми се, че нямам такъв — отвърна Бакстър.

— И си прав, дявол да го вземе! — каза старецът. — Аз съм Пабло Стайнмец и аз издавам всички паспорти тук наоколо, а досега не си спомням да съм те мяркал някога тъдява.

— Не съм тукашен — каза Бакстър. — Само минавам оттук.

Мъжете с черните шапки се ухилиха и запобутваха с лакти. Пабло Стайнмец потри небръснатата си брада и каза:

— Е, синко, получава се така, че ти се опитваш да минеш по частен път, за който се събира такса, без да имаш разрешението на собственика, който случайно съм аз. А това, смятам, означава, че ти незаконно нарушаваш границите на владението ми.

— Но как може някой да притежава частен път с такса в самия център на Ню Йорк? — учуди се Бакстър.

— Щом казвам, че е мой, значи, е мой — каза Пабло Стайнмец, като прокара пръсти по резките на приклада на своя Уинчестър 78. — Това е положението, чужденецо, и мисля, че най-добре ще е да си платиш, защото иначе ще трябва да танцуваш.

Бакстър посегна за портмонето си, но откри, че го няма. Очевидно капитанът на контрабандното корабче на раздяла се бе поддал на долните си инстинкти и му бе претършувал джоба.

— Нямам пари — рече Бакстър и се усмихна неловко. — Вероятно ще се наложи да се върна.

Стайнмец поклати глава.

— И да се върнеш, и да продължиш — все тая. За пътя се събира такса и в двете посоки. Пак ще трябва да платиш или да танцуваш.

— Предполагам, че ще се наложи да танцувам — каза Бакстър. — Какво трябва да правя?

— Ти ще се затичаш — каза старият Пабло, — а ние поред ще стреляме в теб и ще се целим само в горната част на главата ти. Първият от нас, който те свали, печели пуйка.

— Но това е подло — заяви Бакстър.

— Малко нанагорно ще ти дойде наистина — каза Стайнмец кротко, — но това е положението. Дори при анархията законите са си закони. Ето защо, ако ти е мила свободата, трябва да бягаш, и то почевръсто...

Разбойниците се ухилиха, спобутаха се, разкопчаха кобурите на револверите си и килнаха назад широкополите си черни шапки. Бакстър се приготви за предсмъртния си бяг.

В този миг един глас извика:

— Спрете!

Беше извикала жена. Бакстър се обърна и видя висока червенокоса девойка, която се промъкваше между разбойниците. Тя носеше панталони на тореадор, пластмасови галоши и пъстроцветна хавайска блуза. Екзотичното облекло само усилваше очепийната ѝ красота. В косата ѝ бе втъкната хартиена роза, а наниз изкуствени перли очертаваше нежната линия на шията ѝ. Бакстър никога не бе виждал по-ослепителна хубост.

Пабло Стайнмец се навъси и подръпна мустаците си.

— Флейм — изръмжа той, — какво по дяволите си решила да правиш?

— Дойдох да спра игричката ви, татко — отвърна хладнокръвно девойката. — Искам да ми дадеш възможност да поговоря с тази мухоловка.

— Това е мъжка работа — отсече Стайнмец. — Чужденецо, хайде тръгвай!

— Чужденецо, само да си помръднал! — извика Флейм и един малък смъртоносен револвер „Деринджър“ се появи в ръката ѝ.

Баща и дъщеря кръстосаха погледи. Старият Пабло пръв наруши драматичната тишина.

— По дяволите, Флейм, нямаш право да правиш това — каза той. — Законите са си закони, дори за теб. Щом този нарушител на владението ми не може да плати, значи, трябва да танцува.

— Това не е беда — каза Флейм. Тя бръкна в пазвата си и извади лъскав сребърен долар. — На, вземи! — извика тя, като го хвърли в краката на Пабло. — А сега, като платих, може да поискате и да танцувам, а? Ела, чужденецо.

Тя хвана Бакстър за ръка и го отведе. Разбойниците ги гледаха как се отдалечават, хилеха се и се побутваха един друг, докато Стайнмец не им заповяда да престанат. Старият Пабло поклати глава, почеса се по ухото, изсекна се и каза:

— Виж я ти малката!

Думите бяха груби, но нямаше съмнение, че бяха изречени нежно.

5

Нощта се спусна над града. Разбойниците разположиха лагера си на пресечката на 69-та улица и авеню „Уест Енд“ и се излегнаха в безгрижни пози около буйния огън. Сочен къс телешки гърди се въртеше нанизан на шиш, а пакети прясно замразени зеленчуци вряха в един голям черен казан. Старият Пабло Стайнмец пиеше на едри глътки от едно нощно гърне, пълно с Мартини, за да облекчи въображаемата болка в дървения си крак. В мрака отвъд лагерния огън се чуваше воя на самотен пудел, който зовеше другарката си.

Стив и Флейм седяха малко настрана от другите. Тишината на нощта, нарушавана единствено от далечния грохот на колите за смет, омагьоса и двамата с прелестта си. Пръстите им се срещнаха, докоснаха се и се сплетоха.

— Стив — промълви Флейм, — ти... ти ме харесваш, нали?

— Разбира се, че те харесвам — отвърна Стив и като прекара ръка около раменете ѝ, братски я прегърна — жест, който можеше да се изтълкува и погрешно.

— Ами, мислех си... — започна девойката-разбойник. — Помислих си, че... — Внезапно тя срамежливо замлъкна и след това продължи: — О, Стив, защо не зарежеш това самоубийствено надбягване? Защо не останеш тук при мен? Аз имам земя, Стив, истинска земя! Сто квадратни ярда в централната маневрена гара на Ню Йорк. Ние двамата, Стив, можем да я обработваме заедно!

Бакстър се изкушаваше — и кой ли мъж би устоял? Той не само че се досещаше за чувствата, които красивата девойка-разбойник изпитваше към него, но и не беше съвсем безразличен към тях. Дивната хубост и гордият дух на Флейм Стайнмец, дори без допълнителната притегателна сила на земята, можеха лесно да спечелят сърцето на всеки мъж. Той потръпна от вълнение и ръката му притисна по-силно нежните рамене на девойката.

Но след това заговори отново чувството му за вяръност. Флейм бе красотата на романтиката, възторженото мигновение, за което мъжът

мечтае цял живот. Адел обаче бе неговата любима още от детските му години, съпругата му, майката на неговите деца, търпеливият другар през всичките дълги години на съвместния им живот.

За човек с характера на Стив Бакстър не можеше да има друг избор.

Но властната девойка не бе свикнала да ѝ отказват. Разярена като ранена пума, тя заплаши, че ще изтръгне с нокти сърцето на Бакстър и ще го поднесе оваляно първо леко в брашно и после изпечено на умерен огън. Искрящите ѝ очи и потръпваща гръд показваха, че това не бяха само празни приказки.

Въпреки това спокойно и непреклонно Стив Бакстър оставаше верен на убежденията си. И Флейм осъзна с тъга, че тя не би обичала този мъж, ако той не беше верен на тия най-висши принципи, макар че именно заради тях желанията ѝ оставаха незадоволени.

Така че на следващата сутрин тя не оказа никаква съпротива, когато мълчаливият чужденец настоя да си тръгне. Дори застави разгневения си баща да замълчи, когато той се закле, че Стив е безотговорен глупак, когото трябва да задържат заради собственото му добро.

— Няма смисъл, татко, нима не виждаш? — каза тя. — Той трябва да следва своя път, та макар това да означава края на житейския му път.

Роптаейки, Пабло Стайнмец се овладя. И Стив Бакстър се отправи отново по пътищата на безнадеждната си одисея.

6

Той вървеше из търговската част на града, изпълнена с неистова блъсканица и навалица, заслепен от проблясващия на фона на хрома неон и оглушен от нестихващата улична глъч. Накрая стигна до едно отрупано с надписи място:

ЕДНОПОСОЧНО
ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО
НЕ СТЬПВАЙТЕ ПО СРЕДАТА
ЗАТВОРЕНО В НЕДЕЛЯ И ПРАЗНИЧНИ ДНИ
ЗАТВОРЕНО В ДЕЛНИЧНИ ДНИ
ЛЯВОТО ПЛАТНО Е САМО ЛЯВО

Като се промъкваше из този лабиринт от противоречиви забрани, той попадна случайно в онова огромно пълно с нищета пространство, известно под името Сентръл Парк. Отпреде му, докдето стигаше погледът, всеки квадратен фут земя бе зает от бедняшки колиби, опърпани индиански палатки, невзрачни бараки и шумни вертепи. Внезапната му поява сред оскотелите обитатели на парка предизвика коментари, до един неблагоприятни. Хората тук си бяха втълпили, че той е санитарен инспектор, дошъл да затвори маларичните им кладенци, да заколи болните им от трихиноза прасета и да ваксинира краставите им деца. Около него се събра цяла тълпа — размахваха се патерици и се сипеха заплахи.

За щастие, в Сентръл Онтарио неизправен тостър направи късо съединение и временно прекъсна електрическия ток. И така Стив успя да се измъкне в настъпилата паника.

Сега той се озова в един район, където уличните табели бяха отдавна свалени, за да се объркват данъчните агенти. Слънцето се бе скрило зад ослепително бял облак. Тук не можеше да се използва дори

компас поради близостта на огромни количества стари желяза — единствените останки от мрежата на легендарното метро на града.

Стив Бакстър разбра, че се е загубил напълно и безнадеждно.

Въпреки това той продължи да упорствува с решителност, превишавана единствено от неговото невежество. Дни наред той се луташе из необозначените улици, покрай безкрайни каменни сгради, купчини от дебели стъклени листове и грамади от автомобили. От страх, че е агент на Ф.Б.Р., суеверните обитатели отказваха да отговарят на въпросите му. Олюлявайки се, той продължаваше да върви, без да може да си намери храна или нещо за пиене, без да може дори да почине от страх, че може да бъде стъпкан от тълпите.

Един отзивчив работник от социалното подпомагане го спря точно когато Бакстър се канеше да пие от кладенец, заразен с хепатитен вирус. Този мъдър човек с посребрени коси му възвърна здравето с грижите си в собствения си дом — една колиба в близост с обраслите с мъх развалини на Линкълн Сентър, направена изцяло от навити на руло вестници. Той посъветва Бакстър да се откаже от тази необмислена експедиция и да посвети живота си на грижи за окаяните, оскотелите излишни човешки маси, които гъмжаха наоколо.

Това бе благородна цел и Стив се почувствува почти разколебан, но тъкмо тогава, по една щастлива случайност, той чу последните резултати от надбягването по допотопното радио на социалния работник.

Много от състезателите бяха намерили смъртта си при обстоятелства, типични за урбанизацията. Фрайхоф Сейнт Джон бе попаднал в затвора за замърсяване на околната среда от втора степен. А групата, която бе прекосила мост Веразано, впоследствие бе изчезнала и пропаднала безследно из разбойническите свърталища сред покритите със сняг хълмове на Бруклин.

Бакстър разбра, че трябва да продължи участието си в надбягването.

Когато отново се отправи напред, настроението му бе значително повишено. Но сега той изпадна в прекалена самоувереност — нещо много по-опасно и от най-дълбоката депресия. Като вървеше бързо на юг, той се възползва от едно временно затишие в уличното движение и тръгна по скоростната пешеходна отсечка. Направи това прибързано, без да се замисли за последствията.

И когато грешката бе безвъзвратно сторена, той откри за свой ужас, че маршрутът бе еднопосочен и завои не се разрешаваха. Чак сега видя, че тази пешеходна отсечка водеше направо към TERRA INCOGNITA — към Джоунз Бийч, Файър Айлънд и Ийст Хемптън.

Положението налагаше незабавно да се действа. От лявата му страна се издигаше гола бетонна стена. Отдясно имаше висока до пояс преграда, на която пишеше: „Прескачането забранено от 12,00 до 24,00 часа във вторник, четвъртък и събота.“

Беше вторник следобед и забраната беше в сила. Въпреки това без колебание Стив прескочи преградата.

Ужасното възмездие последва незабавно. Замаскирана полицейска кола изникна на часа от една от прословутите градски засади. Тя връхлетя върху него, стреляйки наслуки в тълпата. (В този нещастен век законът заставяше полицаите да стрелят наслуки в тълпата при преследването на някой подозрителен човек.)

Бакстър се скри в един магазин за захарни изделия. Там, като разбра, че развръзката е неизбежна, той се опита да се предаде. Но това не се допускаше, тъй като затворите бяха препълнени. Град от куршуми го прикова към пода, докато начумерените полицаи инсталираха минохвъргачки и преносими огнехвъргачки.

Това, изглежда, бе краят не само на надеждите на Стив Бакстър, но и на самия му живот. И както лежеше на пода сред евтини дъвчащи бонбони и крехки курабийки от батат и белтък, той повери душата си на бога и се приготви да посрещне достойно края.

Но отчаянието му бе преждевременно, така както се бе оказал прибързан и предишният му оптимизъм. Отвън се чуха глъч и врява и като попривдигна глава, той видя, че група въоръжени мъже бе нападнала в гръб полицейската кола. Обръщайки се да посрещнат тази опасност, мъжете в синя униформа бяха обстреляни с флангов огън и избити до последния човек.

Бакстър излезе да поблагодари на спасителите си и видя, че те се предвождаха от Флейм О'Рок Стайнмец. Красивата девойка-разбойник не бе могла да забрави чужденеца с нежния глас. Въпреки възраженията на пияния си баща тя бе следила всяко движение на Стив и бе дошла да го спаси.

С алчни крясъци мъжете с черни шапки оплячкосаха набързо околността. Флейм и Стив се оттеглиха в сенчестата самота на един изоставен ресторант. Там, под олющените оранжеви фронтони на една по-спокойна и по-благоприятна епоха, между тях се разигра трепетна любовна сцена. Тя обаче не бе повече от кратка горчиво-сладка пауза между две действия. Малко след това Стив Бакстър отново се втурна в бесния водовъртеж на града.

8

Напредвайки непреклонно срещу вилнеещия буреносен смог, с очи, превърнали се в цепнатини, и устни, присвити в строга бяла линия, Бакстър си пробиваше път към пресечката на 49-та улица и 8-мо авеню. Точно там обстоятелствата ненадейно се промениха с типичната за града-джунгла гибелна превратност.

Докато прекосяваше улицата, Бакстър чу усиливащ се зловец тътен. Той разбра, че светлините на светофарите са се сменили. Шофьорите, докарани до безумие от няколкодневното чакане и от други очевидно маловажни причини, бяха по едно и също време натиснали газта. Стив Бакстър се оказа точно посред пътя на паническия бяг на превозните средства.

Да продължи или да се върне обратно през широкия булевард бе напълно невъзможно. Мислейки трескаво, Бакстър отмахна капака на една шахта и се вмъкна под земята. Това му отне не повече от половин секунда. Над главата му се понесе скърцането на изтезаван метал и трясък от сблъскали се автомобили.

Той продължаваше да бърза напред по канализационната система. Тази мрежа от тунели бе гъсто населена, но бе далеч по-безопасна от пътищата горе на повърхността. Стив се сблъска с опасност само веднъж, когато някакъв глупак го нападна до ръба на един утаечен резервоар.

Калён от опита си, Бакстър надви убицеца и взе кануто му — истинска необходимост за някои от по-ниските галерии. След това той продължи с гребане до пресечката на 42-ра улица и 8-мо авеню, където внезапно наводнение го изтласка на повърхността.

Сега дълго мечтаната цел бе вече наистина съвсем наблизо. Оставаше само един квартал, един-единствен квартал, и той щеше да се озове при Управлението на Държавния поземлен фонд на Таймс Скуеър.

И в този миг той се сблъска с последното решаващо препятствие, което написа *finis* на всичките му мечти.

9

По средата на 42-ра улица стоеше стена, чийто край не се виждаше нито на север, нито на юг. Изникнала само за една нощ, тя имаше циклопична структура и бе построена в псевдосантименталния стил на нийоркската архитектура. Това, Бакстър го разбра, бе едната страна на нов гигантски жилищен комплекс за хора с по-високи от средните доходи. По време на строежа му цялото улично движение за Таймс Скуеър бе отбито през тунела „Куийнс Бетъри“ и източната бариера на 37-ма улица.

Стив прецени, че този нов маршрут ще му отнеме не по-малко от три седмици и ще го изведе до неизследвания район „Гармънт“. Той разбра, че надбягването за него бе свършило.

Смелостта, твърдостта и честността бяха претърпели поражение и ако не бе религиозен, Стив Бакстър сигурно щеше да се самоубие. С нескрито огорчение той включи малкото транзисторно радио и изслуша последния бюлетин.

Четирима състезатели бяха вече стигнали Управлението на Държавния поземлен фонд. Други петима, идващи през откритите южни подстъпи, се намираха на няколкостотин ярда от целта. А съобщението, което Стив чу, че Фрайхоф Сейнт Джон е получил пълна амнистия от губернатора и отново е на път, приближавайки Таймс Скуеър от изток, доведе унижението му до краен предел.

В този най-черен за него миг Стив почувствува една ръка на рамото си. Той се обърна и видя Флейм. Смелата девойка се бе заклела да няма нищо общо повече с него, но се бе огънала. Този вежлив, уравновесен мъж означаваше за нея повече, отколкото нейната гордост, повече вероятно от самия ѝ живот.

Но как можеха да преодолеят стената? Това бе съвсем проста работа за дъщеря на разбойнически главатар. Ако човек не може да заобиколи една стена, да мине през нея или под нея, тогава трябва да мине над нея. И за тази цел тя бе донесла въжета, туристически обувки, метални клинове, шипове за обувки, чукове и брадви — пълна

екипировка за алпинизъм. Тя бе твърдо решила, че Бакстър трябва да получи последна възможност да постигне мечтата на сърцето си, че тя, Флейм О'Рок Стайнмец, трябва да го съпроводи и че този път тя не бива да получи отказ.

Започнаха да се катерят рамо до рамо по гладката като стъкло безкрайна стена на сградата. Дебнеха ги безброй опасности — птици, самолети, снайперисти, хитри престъпници, — всички рискове, които големият град може да поднесе като изненада.

А далече някъде долу, с лице като че ли изсечено от гранит, ги наблюдаваше старият Пабло Стайнмец.

След нескончаем низ от опасности стигнаха до върха и започнаха да се спускат от другата страна...

И тогава Флейм се подхлъзна!

Бакстър с ужас видя как стройната девойка полетя надолу към своята гибел, за да намери смъртта си на Таймс Скуеър, нанизана на острия като игла връх на една автомобилна антена. Обезумял от скръб, Бакстър се спусна надолу и коленичи до нея.

А от другата страна на стената старият Пабло усети, че се бе случило нещо фатално. Той потрепера, устата му се изкриви в предчувствие за нещастieto и посегна слепешката към бутилката.

Силни ръце изправиха Бакстър на крака. Той вдигна неразбиращи очи към любезното румено лице на служителя на Държавния поземлен фонд.

Трудно му бе да повярва, че е завършил състезанието. Със странно притъпени чувства видя как пробивността и високомерието на Сейнт Джон предизвикаха буря от смях във взривоопасния бирмански квартал на изток от 42-ра улица и как Сейнт Джон бе принуден да потърси убежище в лабиринта от развалините на обществената библиотека, откъдето не би могъл сам да се измъкне.

Но на Стив Бакстър не бе в характера да злорадствува, дори когато злорадството бе единствената възможна реакция. Най-важното за него бе, че той бе спечелил, бе стигнал до Управлението на Държавния поземлен фонд навреме, за да предяви искане върху последния останал акър земя.

Това бе струвало безброй усилия и страдания и живота на една млада девойка-разбойник.

10

Времето се показва снизходително и няколко седмици по-късно Стив Бакстър не си спомняше вече за трагичните събития от надбягването. Правителствен реактивен самолет закара него и семейството му до град Корморънт в планините на Сиера Невада. От Корморънт до неговата награда ги откара хеликоптер. Един подвижен съдия-изпълнител от Управлението на Държавния поземлен фонд бе на разположение да ги приветствува и да им покаже новото имение.

Тяхната земя лежеше пред очите им обиколена от недоизкусурена ограда върху почти отвесен планински скат. Наоколо, докъдето стигаше погледът, се простираха други подобни оградени парцели от един акър. Наскоро земята бе взривявана на ивици, които сега стояха като пресни рани върху пращната сиво-кафява земя. Никъде не се виждаше ни дърво, нито стръкче трева. Къща, както бе обещано, имаше, но тя бе по-скоро барака. Имаше опасност да оцелее само до следващия по-силен дъжд.

Няколко минути Бакстърви гледаха мълчешком. После Адел промълви:

— О, Стив!

— Знам — рече Стив.

— Това е нашата нова земя — каза Адел.

Стив кимна.

— Не е много... красива — рече той колебливо.

— Красива ли? Кой го е грижа за това? — рече Адел. — Тя е *наша*, Стив, и е цял акър! Ние можем да *отглеждаме* тук разни неща, Стив!

— Едва ли ще можем веднага...

— Знам, знам! Първо ще придадем на земята отново добър вид, а след това ще я засадим и ще приберем реколтата ѝ. Ние ще *живеем* тук, Стив. Нали?

Стив Бакстър мълчеше, оглеждайки своята трудно спечелена земя. Децата му — Томи и малката русокоса Амилия — си играеха с

буца пръст. Съдия-изпълнителят се поокашля и каза:

— Както знаете, вие все още можете да промените решението си.

— Какво? — попита Стив.

— Все още можете да промените решението си и да се върнете в апартамента си в града. Искам да кажа, че някои хора мислят, че тук е много диво, в смисъл че не е това, което те са очаквали.

— О, не, Стив! — простена жена му.

— Не, татко, не! — изплакаха децата.

— Да се върнем ли? — попита Бакстър. — Изобщо не ми е минавало и през ум да се *върщаме*. Аз просто *гледах*. Господине, през целия си живот, никога не съм виждал толкова много земя на едно място.

— Знам — каза тихо съдия-изпълнителят. — Аз живея от двадесет години тук и гледката все още ме вълнува.

Бакстър и жена му се спогледаха възторжено. Съдия-изпълнителят потърка носа си и каза:

— Е, приятели, смятам, че вие нямате повече нужда от мен.

И си тръгна дискретно.

Стив и Адел заоглеждаха земята си. След малко Адел каза:

— О, Стив, Стив! Всичко това е наше! И ти го спечели за нас — ти постигна всичко сам!

Бакстър присви устни. Той каза много тихо:

— Не, скъпа. Не го постигнах сам. Помогнаха ми.

— Кой, Стив? Кой ти помогна?

— Някой ден ще ти разкажа всичко — отговори Бакстър. — А сега нека влезем у дома.

Ръка за ръка те влязоха в бараката. Зад гърба им слънцето залязваше в мрачния смог над Лос Анжелос. Такъв щастлив край можеше да има само събитие от втората половина на двадесет и първия век.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.